

Publicerad 2007-04-26 21:30 av Herr Ångest

Som en krusning på ytan

Dina ögon blänker av ovisshet
jag älskade de där ögonen
ibland gör jag det fortfarande
fast bara i smyg
jag har sparat dem i en glasburk
de är som souvenirer från det förflutna
förvridna känslor i kärlekskramp
minnen från en annan tid
ditt våta hår såg ut som sjögräs
enda gången det var riktigt vackert
enda gången jag grät
eller så hade jag bara fått något i ögat
fått något på hjärnan
din hud var som svamp
jag sjönk in i den
och försvann
besegrad i min grav som saknar mitt namn
det är ändå inget att minnas
jag levde ett patetiskt liv
i konformistisk dekadens
nu lever jag inte alls
som om jag någonsin gjort
men det gör inte du heller längre å andra sidan
det är sånt som ibland får mig att le
jag minns att jag beundrade styrkan
i mina händers fasta grepp
en lom skrek någonstans
vinden darrade
men allt är ändå bara en krusning på ytan
och en tanke flöt upp
som en liten bubbla under vattnet
säg till när du inte klarar mer
så att jag vet
inte för att jag kommer sluta då
utan bara så att jag vet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Herr Ångest med Poeter.se id #10952 innehar upphovsrätten